

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

— Πληρέστατα, τώρα άρχιζω νά πιστεύω ὅτι εἶνε λογικά τὰ συμπεράσματά σου.

— Ἄ ! δόξα σοι ὁ Θεός, τώρα 'ποῦ ἔχομεν τήν θέσιν τοῦ Alléco καί τοῦ Qui quen grogne θά ἰδῇς ὅτι τὰ λοιπά θά ἔλθουν μόνα.

— Μετά χαρᾶς άνομολογῶ ὅτι μέ ὅλην τήν ὀλίγην ἐμπιστοσύνην, τήν ὁποίαν ἔχω εἰς σέ, ἐπροχωρήσαμεν μεγάλως· άγνοῶ μόνον ἂν θ' άνακοπῶμεν κατόπιν, ἢ ἂν θά φθάσωμεν εἰς τήν λύσιν τῶν άγνώστων, διότι τὰ λοιπά, ὡς λέγεις, δέν μοῦ φαίνονται, ἂν καί μοῦ τὸ βεβαιῶς, ὅτι ἐξηγοῦνται μόνα των... Καί περιπλέον, ὑπάρχουν ἀριθμοὶ σκοτεινοί.

— Τὸ κατ' ἐμέ, οἱ ἀριθμοὶ σημαίνουν τὰς ἀποστάσεις, ἀνταπήντησε ζωηρῶς ὁ Φλαβιανός, τὸ δέ σημεῖον + ἀντικαθίστα, ὡς παρετήρησα, τήν στίξιν.

— Καί ἡ τελευταία ἐκείνη λέξις, ἐκείνο τὸ τελευταῖον ὄνομα, διότι μοῦ φαίνεται ὡς ὄνομα, ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐγγράφου καί ὁμοιάζει ὡς ὑπογραφή, τί σημαίνει ἄρά γε ;

— Ἠσύχασε, σημαίνει ἄτι τι, ὑπῆρξεν εἰς Πομπόννης, καί θά κατορθῶσω ἐπὶ τέλους νά τόν άνακαλύψω ! Πομπόννης ! Πομπόννης ! πόσον ὁμῶς θά μέ συγκίση αὐτό ! Τί νά ἦνε ἄρά γε ;

— Αὐτὸ δέν εἶνε ὄνομα, εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Μωροά, σκεπτόμενος πάντοτε, εἶνε ἴσως, ἢ καλλιτέρα, εἶνε βεβαίως ἐπίθετον.

— Αὐτὸ ἔρχεται, βλέπω, καί σὸ τραγοῦδι, ἐπανάλαβεν ὁ Λαφρεσάνζ, καί ἤρχισε ψάλλον σιγά :

Τί γέλοια 'ποῦ θά κάνουνε μέ τόν παππᾶ Πομπόννη !

Ὁ Φλαβιανός άνυπομονήσας ἀνέτεινε τοὺς ὤμους.

— Σέ παρακαλῶ, μίαν μόνον χάριν ἀπαιτῶ ἀπὸ σέ, νά μέ άφήσης ἡσυχον, αὐτό, νομίζω, ἡμπορεῖς νά τὸ άάμης !

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Λέων, ὡς ἐν συμπεράσματι, Alléco qui quen grogne, galère, ὅλαί αὐταί αἱ λέξεις θά μείνουν εἰς τὸν νοῦν σου καί θ' ἀντιμάχωνται ἐντὸς τοῦ κρανίου σου.

— Σάν νά τῶζεures, ἀνταπήντησε σπουδαίως ὁ Μωροά.

Ἡ συνομιλία ἐνταράτησεν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ παρόντος, τοῦ μὲν Φλαβιανοῦ ἐπικυανθάνοντος ὁλονέν : Πομπόννης, Πομπόννης, τοῦ δέ Λαφρεσάνζ ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ ἐλαφρότητι μηδὲ σκεπτομένου κῆν. Ἐτι ἀπαξ ἐπανεῆλθεν ὁ Φλαβιανός εἰς τὸ θέμα καί ὁ φίλος τῷ ἀπεκρίθη :

— Ἐπροχώρησες περισσότερον ἀπὸ τὸ Qui quen grogne galère. Alléco, Pomponne ;... Πάλιν άνεπιτυχία...

Ἐκ τῆς άρχῆς τοῦ κεφαλαίου τούτου γνωρίζομεν ὅτι ἡ άνεπιτυχία αὕτη δέν ἦτο ἡ μόνη...

Ἐκεῖνος, ὅστις δέν ἐθωρακίζετο διόλου διὰ φιλοσοφίας, ἦτο

ἡ βαρωνίς· τήν καρδίαν ταύτης κατεβίβρωσκε ζηλοτυπία καί λύσσα, ἐννοεῖ δὲ κάλλιστα, τὸ πανούργον πλάσμα, ὅτι ἡ σοβαρωτάτη πληγή τοῦ Λαφρεσάνζ, προφυλάττουσα αὐτὸν ἀπὸ τὰ βλέμματά της, τὸν ἀπήλλαξεν ἀπὸ τοῦ κράτους αὐτῆς. Τὸ γόητρον ἐξέλιπε, καί ὠμολόγει τὸ σφάλμα της, προερχόμενον ἐκ τοῦ ὅτι προῦχώρησε πέραν τοῦ δέοντος. Βεβαιωτάτη εὔσα περὶ αὐτῆς, γυνὴ κακότητος ὡς αὕτη, δέν ἠδύνατο νά πιστεύσῃ εἰς τὸν θρίαμβον τῆς άγνῆς Βέρθας δὲ Κερμόρ, ἣν ἐθεώρει ὡς τρελλοκόριτσον καί μικρολόγον νέαν, καί συνέβαινεν ἀπ' ἐναντίας ὥστε τὸ τρελλοκόριτσον αὐτὸ νά καταλαμβάνῃ ἐπὶ μᾶλλον καί μᾶλλον τήν καρδίαν τοῦ Λαφρεσάνζ, ἀποδιῶκον ἐπὶ μᾶλλον καί μᾶλλον ἐξ αὐτῆς τήν εἰκόνα τῆς βαρωνίδος δὲ Γούγκα.

— Θά τὸν πιᾶσω πάλιν εἰς τὰ δίκτυά μου, ἔλεγεν άνυψοῦσα τήν κεφαλὴν μετὰ προκλήσεως, θά μοῦ ἔλθῃ πάλιν, θέλω νά τὸν ἴδω ἔρποντα εἰς τοὺς πόδας μου.

Ταῦτα ἔλεγε γυνή, ἥς ἡ φιλοτιμία ἦν προσβεβλημένη.

Ἦ ! ἡ Βέρθα οὐδέποτε ἄμφεβαλλεν ὅτι κατὰ τινας ὥρας μᾶλιστα διέτρεξε σπουδαίους κινδύνους. Ἡ βαρωνίς ἐπλησί-ασε περισσότερον τήν κυρίαν Σιδωνά· δέν ἦτο ἄρ' ἔτι τὸ κέντρον, πρὸς ὃ ὤφειλε νά προσεγγίσῃ ὁ Λαφρεσάνζ ;

Ἡ βαρωνίς ἐγένετο στενὴ τῆς οἰκίας φίλη, καταθωπεύουσα τὸν θεῖον Φιλήμονα καί τήν Ἑλθίραν, προσελκύουσα αὐτοὺς εἰς ἑαυτήν, μυρίας παρέχουσα ἀπολαύσεις καί καταφορτόνουςα μέ πολλά εἰσιτήρια θεάτρων καί μουσικῶν συμφωνιῶν.

Προσέτι ἐθώπευε τήν άδυναμίαν τοῦ γηραιοῦ άνδρὸς γένου, καταντῶσα μέχρι τοῦ νά δημοσιεύῃ ἐν μικραῖς ἐφημερίσιν άνευ τινὸς σπουδαιότητος, ὑπερβολικωτάτους ἐπαίνους περὶ τῆς ἀπαρχμιλλου φωνῆς τῆς κυρίας Ἑλθίρας Σιδωνά.

Εὐνότητον ἀποβαίνει ὅτι ὁ θεῖος Φιλήμων ἐχροστήδα χειρονομῶν. Ἐκεῖνος, ὅστις θά ἤρχετο νά τῷ εἴπῃ ὅποια τις ἦν πραγματι ἡ βαρωνίς, κακίστης θά ἐτύγχανεν ὑποδοχῆς ὁ Φιλήμων ἦτο ικανός νά μεταβληθῇ εἰς λέοντα, ἐάν ἐστοχάζετο τις νά ἐγγίσῃ τήν βαρωνίδα.

Ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ ἡλλοιώθη σπουδαίως· δέν κατέστησεν αὐτὴν γριαίαν ἡ λύπη, καθ' ὅσον ἦν πραγματικῶς ὠραιότερα, ἐάν ἦτο τοῦτο δυνατόν, ἀλλὰ σοβαράν, καίπως μελαγχολικήν.

Ἀπέναντι τοῦ Λαφρεσάνζ παρέμεινεν οἷα τῷ ὑπεσχήθη νά ἦνε, γνώριμος δηλαδή, φίλη καί πλέον οὐ· ὁ δὲ νέος παρετήρει ὅτι ἡ πρὸς αὐτὸν ἐρασιμότης ἦτο κατ' ἐπιπολὴν μόνον καί ὅτι δέν θά τῷ ἦνοιγε πλέον ἡ καρδία, ἐξ ἧς ἐξεβλήθη ἐνεκεν αὐτοῦ.

Ὁ Φλαβιανός ἐγένετο σωματοφύλαξ του, ὑπόκωφος δὲ ἐκ τῶν σπουδαιωτάτων συνέβαινε πόλεμος τῆς βαρωνίδος πρὸς αὐτόν.

Ἡ βαρωνίς ἐσκέπτετο μετ' ἀνησυχίας ὅτι ὁ Μωροῦ εἴη-
κόλουθι σκεδόν τι, διότι ἐφαίνετο βέβαιος περὶ ἐαυτοῦ, αὐτὴ
δὲ τὸν ἐνόει ἐργαζόμενον μετὰ τελείας βεβαιότητος. Ἐξεμυ-
στηρεῦθη τι ἄραγε ὁ Φλαβιανὸς περὶ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰς
τὸν φίλον του;

Τοῦτο ἠδύνατο ἡ βαρωνίς νὰ τὸ ὑποθέσῃ, διότι οὗτος κα-
τήντησε νὰ προσφύλασσεται ἀπ' αὐτῆς καὶ νὰ τὴν ἀποφεύγῃ
προσεκτικώτατα.

Ἐν συντομίᾳ θετικῶς ἐθυσίαζεν ὁ Μωροῦ τὴν κυρίαν δὲ
Γούγκα εἰς τοὺς πόδας τῆς Βέρθας τοῦτο ἦν καταφανέστατον
ἀλλ' ἡ νεᾶνις ἐφαίνετο νῦν ἥκιστα προσέχουσα, καὶ ἐντὸς τῶν
ὀφθαλμῶν ἀνεγινώσκετο πάντοτε ἡ ἀμετακλήτος αὕτη ἀπό-
φασις: Εἶνε πλέον ἄργα!

Μολοντόι ὁ χαιμὼν ἤρξατο ἀπὸ πολλοῦ, ἐν τούτοις μέχρι
τότε ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σιωδναὶ ὀλίγας μόνον ἔδωκαν ἐσπερίδας
εἰς πολλοὺς προσκεκλημένους. Ἀπὸ τῆς δευτέρας δεκαπενθη-
μερίας τοῦ Δεκεμβρίου ὁ Φιλῆμων καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ εἶχον
τὴν συνθήειαν νὰ διδῶσι πλοῦσι δαίπνα, καὶ ἐκ τῶν πρώτων
προσεκαλοῦντο ὁ Λαφρεσάνζ, ὁ Μωροῦ ὡς καὶ ὁ Θεόδωρος
Μενδῶ καὶ ἡ βαρωνίς, διότι ὁ θεὸς Φιλῆμων εὐηρεστήθη νὰ
συναθροίσῃ περὶ ἐαυτὸν ἐκείνους, οὓς ἀπεκάλει μέλη τῆς ἀγ-
γλικῆς παροικίας εἰς ἀνάμνησιν τῆς λίαν περιπετειώδους ἐν
Μπραζίπορτ, ἐνθα ἐγνωρίσθησαν, διαμονῆς. Περὶ τῶν λοιπῶν
συνδαιτυμόνων οὐδένα λόγον ποιοῦμεθα, διότι οὐδεμίαν οὐτοί
εἶχον σημασίαν.

Κατὰ τὴν τακτικὴν ὥραν ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ὁ Φλαβιανὸς
Μωροῦ ἀφίκοντο εἰς τὴν δδὸν Κωμαρτέν. Τούτων προηγῆθη
ἡ κ. δὲ Γούγκα, ἥτις προεβίβει τῆς ὁμηγύρεως περιποιουμένη
τὴν θείαν Ἐλθίραν καὶ τὴν ἀνεψίαν αὐτῆς. Ὁ Θεόδωρος
Μενδῶ ἀφίκετο μετὰ μικρόν.

Ἡ ὁμηγυρίς ἦτο φοιδοτάτη, ἐκτὸς τοῦ Λαφρεσάνζ ὅστις
ἐκ παντὸς τρόπου προσεπάθει νὰ μὴ φανῇ σκυθρωπὸς ἐρα-
στής ἡ κ. Γούγκα, ἀπαστράπτουσα ἐξ ἀδαμάντων, μαργα-
ριτῶν, ὠραιότητος, πνεύματος καὶ χάριτος, ἐφαίνετο προστα-
τεῦσα τὴν Βέρθαν, ἥτις ἀκηδῶς ἐγκατελείπετο εἰς τὴν ὑ-
ψηλὴν αὐτῆς προστασίαν.

Ἡ ἐπιπλοσκειὴ τοῦ ἐστικτορίου ἦν μεγαλοπρεπής, συνέ-
καιτο ἐξ ὠραίων κιθωτίων τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ II' ἃ-
τινα μετεβιβάζοντο ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν ἐν τῇ οἰκογενεῇ τῶν
Κερμόρ καὶ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Τὰ κιθώτια ταῦτα ἦσαν
πλήρη μαγειρικῶν σκευῶν φερόντων τὰ σήματα τῆς οἰκογε-
νεῖας, τοῦθ' ὅπερ δὲν καθίστα ὑπερφανώτερον τὸν θεῖον Φι-
λήμονα. Οἱ δὲ τάπητες ἦσαν πολῦτιμοι. Ὁ Λαφρεσάνζ, ὅστις
οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τὸ δωμάτιον τοῦτο, ἐθαύμαζε τὴν ἀκριβῆ
τῶν ἐν αὐτῷ διατάξιν.

— Ἡ Βέρθα τὰ ἐτακτοποίησεν ὅλ' αὐτὰ ἐδῶ. Αὐτὰ τὰ κι-
θώτια καὶ οἱ τάπητες εὕρισκοντο εἰς τὰ ὑπερῶα τῆς Λάνδ-
Κούρτ καὶ ἐσάπιζον, αὐτὴ ἐδιόρθωσεν ὅλα αὐτὰ τὰ λείψανα
τῶν παλαιῶν χρόνων καὶ τὰ ἐχρησιμοποίησε καὶ ἔκαμε καλὰ,
διότι ἐγὼ πρῶτος ὁμολογῶ, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ ἐξαίρετος ἀνὴρ
μετ' ἀγαθότητος, ὅτι κάμνουν τὴν φιγούρα τους.

B'

Ἡ εἰκὼν.

Ἐνῶ ὁ θεὸς Σιωδναὶ ἐξεφράζετο οὕτως, ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ

Λαφρεσάνζ ἐφέρετο ἐπὶ πάντων τῶν θαυμασίων ἀντικειμένων,
ἅτινα ἀνευλαθῶς ἀπεκάλει πεπλαιωμένα πράγματα, καὶ
ἀφοῦ ἐθαύμασε τὰ ἐπιπλά καὶ τοὺς τάπητας, ἕτερον ἀντι-
κείμενον ἐπέστρε μετ' οὐ πολὺ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, μεγάλη
εἰκὼν παριστῶσα ὁλόσωμον ὑψηλὸν ἄνδρα, ὠρεῖν τὸ παρά-
στημα καὶ εὐγενῆ τὸ ὕφος, οὐ τὰ χαρακτηριστικὰ ὁμοιάζον
μεγάλως πρὸς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς δεσποινίδος Βέρθας δὲ
Κερμόρ. Παρίστα ἡ εἰκὼν αὕτη μέλος τῆς οἰκογενεῖας, πρό-
γονόν τινα.

Ἡ στολὴ τοῦ εἰκονιζομένου προσώπου ἦν ἡ συνειθιζομένη
κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', ἡ κόμη
κατέπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων ἀτημέλητος, καὶ στρογγύλος πῖλος
ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν ἐν χειρὶ δ' ἐκράτει ὁ ἀνὴρ σάλπιγγα
εἰς ἐνδείξιν προσταγματος, ἐν δὲ τῷ βᾶθει τῆς εἰκόνος ἐφαί-
νοντο εὐθέτης τηλεβόλου, σχοινία, ἄρμενα καὶ μικρὰ τις γω-
νία πολυκυμάντου κυανῆς θαλάσσης.

— Ἄ! ἄ! ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ θεὸς Φιλῆμων, παρατη-
ρεῖτε τὸν Νικόλαον Καμπάνην, εἶνε ὠραία εἰκὼν. Τὴν ἐνθυ-
μεῖσθε διόλου, κύριε Μωροῦ; ἐκάμαμεν πολὺν λόγον περὶ αὐ-
τῆς εἰς Λάνδ-Κούρτ.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη ὁ Μωροῦ, οὐ ἡ μνήμη ἦτο ἐξαί-
ρετος, νομίζω μάλιστα ὅτι ἐνεκα τῆς εἰκόνος αὐτῆς ἡ κυρία
δὲ Γούγκα ἐστενοχωρήθη πολὺ!

— Ἐκείνη ἤθελεν ὅπως ἡ εἰκὼν αὕτη ἀποσταλῇ ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Λάνδ-Κούρτ, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ ὁ Λαφρεσάνζ,
ὅστις δὲν ἤθελε νὰ ὑπολειφθῇ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἐπεθύμει σφό-
δρα ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐκ τούναντίου πᾶν τὸ σχετικὸν πρὸς τὸ
ὄνομα Κερμόρ πολὺ ἀπέιχε τὸ νὰ τῷ εἶνε ἀδιάρκρον, ἀλλ' ὁ
ἐπιδιωρθωτὴς κατὰ λάθος ἐκρέμασε τὴν εἰκὼνα κατὰ τὴν ἀ-
πουσίαν σας, ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, ἐδῶ.

— Ναί, ἔτσι εἶνε, εἶπεν ὁ θεὸς Φιλῆμων.

— Ναί, ἀλλὰ τὸ λάθος αὐτό, ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ,
δὲν πιστεύω ὅτι ἔβλαψε διόλου τὴν εἰκὼνα, διότι τοιςυτοτρό-
πως θὰ δυνηθῶμεν νὰ μάθωμεν τώρα, ἐὰν προξενῇ καλλιτέ-
ρην ἐντύπωσιν ἐδῶ ἢ εἰς Λάνδ-Κούρτ.

Ἡ Βέρθα ἔκρινε νῦν καλὸν νὰ παρεμβῇ.

— Κύριε Λαφρεσάνζ, εἶπε, δὲν ἤξεύρετε πόσον σέβομαι
τὰς ἀναμνήσεις ἡ θέσις τῆς εἰκόνος αὐτῆς εἶνε εἰς Λάνδ-
Κούρτ, διότι ἡ Λάνδ-Κούρτ ὑπῆρξε κτῆμα ἐκείνου τὸν ὁποῖον
παριστᾷ ἡ εἰκὼν.

— Καὶ ποῖον ἦτο τὸ πρόσωπον αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Θεό-
δωρος Μενδῶ, ὅστις δὲν εἶχεν ἀνοίξει ἀκόμη τὸ στόμα.

Ἡ Βέρθα δὲν ἐπρόφρασε ν' ἀποκριθῇ, διότι ὁ θεὸς αὐτῆς
ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὸν λόγον.

— Εἶνε ὁ Γκυ δὲ Βριάκ, κόμης δὲ Κερμόρ καὶ πρόπαππος
τῆς Βέρθας, ἐκ τῶν γενναιοτάτων, ἐνδοξοτάτων καὶ περιφα-
νεστάτων, ὑποῖοι ὑπῆρξαν οἱ Τρουβίλαι, οἱ Jean Bart, οἱ
Duquesne... Ἄ! ἐκεῖνος, ὅστις θὰ γράψῃ τὸν βίον τοῦ Γκυ
δὲ Βριάκ κόμητος δὲ Κερμόρ, πλοιάρχου τρικρότου τοῦ βα-
σιλικοῦ ναυτικοῦ καὶ εἴτα ἀπλοῦστατα πλοιάρχου καταδρο-
μικοῦ πλοίου, ἐκεῖνος ὅστις θὰ γράψῃ τὸν βίον αὐτοῦ, τὰς
μάχας, τὰς περιπετείας καὶ τοὺς ἔρωτάς του μετὰ τῆς ὡ-
ραίας Ὁλλανδῆς...

— Φιλῆμον, ἀνέκραξεν αἰδομένως ἡ θεία Ἐλθίρα, ἡ ἀνε-
ψία σας εἶνε ἐδῶ!

— Δὲν λέγω τίποτε, Ἐλθίρα, ἀνταπήντησεν ὁ καλὸς

θεῖος· τί μὲ ἀγριοκυττάζεις ἔτσι ; Λέγω μόνον ἐκεῖνος ἐξ ὑμῶν, ὦ νέοι, ὁ ὁποῖος θὰ θελήσῃ νὰ γράψῃ σπουδαῖον βιβλίον... Ἐγὼ ἤξεύρω ὀλίγα πράγματα, ἀκρις μέσαις... Ἀλλὰ τί διάβολο, βρε ἀδελφέ, ἀλλέως ἔζη τότε ὁ κόσμος !

Εἶτα δὲ μεταβαλὼν αἴφνης τόνον,

— Μετὰ τὸ γεῦμα θὰ σὰς κάμω νὰ θαυμάσετε τὸ πλαίσιον· σὰς τὸ συνιστῶ, εἶνε τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ θυρεὸς καὶ ἡ ἐπιγραφή εἶνε ἐκ τῶν περιεργωτάτων· ὅλ' αὐτὰ ἀνεκαινίσθησαν θαυμασίως, καθόσον ἡ ἀνεψιά μου ἔχει μεγάλην ἀδυναμίαν εἰς αὐτά... ἡ ἐπάνοδος τῆς εἰκόνος αὐτῆς τοῦ μεγάλου Γκυ, ὡς ὠνόμαζον αὐτὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς ἐπροξένουν μεγάλην χαράν.

— Ναί, θεῖέ μου, ἀνταπήντησε ζωηρῶς ἡ Βέρθα, ὡς ὅλα τὰ ὁποῖα μ' ἐπρομηθεύσατε, διότι διέρχεσθε τὴν ζωὴν σας, καθὼς καὶ ἡ θεία μου ζητοῦντες νὰ μ' εὐχαριστήσετε.

Τότε ἀνემίχθη καὶ ἡ κ. δὲ Γούγκα εἰς τὴν ὁμιλίαν.

— Μὲ ἐσκανδαλίσατε, κύριε Σιῶνδαί, μὲ τὴν ἱστορίαν σας τῆς Ὁρραίας Ὁλλανδῆς· τί πράγμα εἶνε αὐτή ! εἰς τί συνίσταται ;

— Βαρωνίς, ἀνταπήντησεν ὁ Φιλήμων, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν λέγονται ἐνώπιον γυναικῶν, συκωθῆτε ἀπὸ τὸ τραπέζι; καὶ ὅταν φύγετε ὅλοι σας θὰ τὸ θεωρήσω καθήκον μου νὰ σὰς ὑπακούσω.

— Ἐτελείωσεν, ἀνέκραξε γελῶν ὁ Λαφρεσάνζ, ὅταν ἀποσυροῦν αἱ κυραὶ θὰ μὰς διηγηθῆτε τοὺς ἔρωτας τοῦ Γκυ δὲ Βριακ καὶ τῆς Ὁρραίας Ὁλλανδῆς.

— Φίλτατε, ἀνταπήντησεν ὁ θεῖος Φιλήμων, τὴν ἐπάχατε, διότι ἐγὼ δὲν γνωρίζω αὐτοὺς τοὺς ἔρωτας, ἐκεῖνο δὲ μόνον τὸ ὁποῖον ἤξεύρω εἶνε, ὅτι ὑπῆρξαν λίαν περιπετειώδεις. Τὴν διήγησιν τῶν ἐρώτων αὐτῶν εἶνε δυνατόν νὰ εὕρῃ τις εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Σαιν - Μαλώ, διότι ὁ κόμης δὲ Κερμόρ ἐκεῖ εἶχε τὸ κτῆμά του, τὴν Λάνδ - Κούρτ, ὡς σὰς εἶπεν ἡ ἀνεψιά μου, καὶ ἐκ τοῦ μέρους αὐτοῦ ἀνεχώρει διαυλακῶν τὰς θαλάσσας καὶ αἰχμαλωτίζων τὰ ἐχθρικά πλοῖα. Τέλος πάντων φαίνεται ὅτι διήγαγε βίαν μυθώδη...

Πολλάκις κατὰ τὸ γεῦμα ἐπανελήφθη ὁ λόγος περὶ τῆς εἰκόνος τοῦ Νικολάου Καμπάνη, καὶ ὅτε ἡγέρθησαν ἀπὸ τῆς τραπέζης πρὶν ἢ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν αἴθυσαν, ὅπου παρατίθεται ὁ καφές, ἔστησαν ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος, οὐ μόνον ὅπως θαυμάσωσι τὸν μέγαν Γκυ, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμαστὸν πλαίσιον τὸ γεφυρωμένον καὶ τὸν ἐν ἐκτύπῳ ὑποκάτω φαινόμενον θυρεὸν ὡς καὶ τὴν ἐπιγραφήν.

Ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ ὑπῆρχε στέμμα κόμητος καὶ τὸ οἰκόσημον, ἐπὶ δὲ πρὸς τῇ ἐπιγραφῇ τὸ ὄνομα Γκυ δὲ Βριακ κόμης δὲ Κερμόρ, καὶ τὸ παράδοξον τοῦτο ὄνομα Πομπόννης.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀναγνούς ἡμιφώνως δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνακράξῃ :

— Ὡ τοῦ παραδόξου πράγματος !

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἐν τῇ δεξιότητι αὐτοῦ ἐπλησίασε πρὸς τὸν νέον.

— Τί εἶνε ; ἠρώτησεν.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ παρένεβη ἀμέσως.

— Τίποτε, εἶπε, τίποτε, ὁ Λέων εὐρίσκει τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ παράδοξον καὶ τὸ πράγμα εἶνε φυσικώτατον.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ καὶ ἡ βαρωνίς ἀντήλλαξαν βλέμμα,

μὴ παρελθὼν ἀπαρτήρητον ὑπὸ τοῦ Φλαβιανοῦ, ὅστις παρηκολούθει αὐτοὺς.

— Ἀς προσέξωμεν καλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, διότι αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι δὲν μὰς ἀφίνουν ἡσύχους. Αὐτὸς ὁ Λαφρεσάνζ ὅπως εἶνε ἀφελὴς καὶ εὐθύς καὶ εἰς τὰς ἐρωτικὰς αὐτοῦ σκέψεις περιπατεῖ πάντοτε ἀπρόσεκτα.

Ἰσταντο προσέτι ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος θαυμάζοντες τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τὸ ἐπίθετον Πομπόννη.

— Σὰς βλέπω καὶ σὰς ἐγγινώσκω, ὑπέλαβεν ὁ θεῖος Φιλήμων, περιμένετε τὴν ἐξηγήσιν τοῦ γρίφου, αὐτὸς ὁ Πομπόννης σὰς σκανδαλίζει· τί θὰ συνέβαινεν ἄρα γε ἐὰν ἐγνωρίζετε τὴν ἱστορίαν του· σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅμως ὅτι ὑπάρχουν ἐδῶ σεμνὰ αὐτιά ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐμποδίζομαι νὰ σὰς διηγηθῶ αὐτὴν τώρα. Ἀλλως τε δὲ, προσέθηκεν ἀδόλως ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, δὲν τὴν γνωρίζω καθ' ὁλοκληρίαν, ὑπάρχουσι τόσα κενά... Εἶνε ὅμως μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δύναμαι νὰ σὰς εἶπω.

— Ὁμιλήσατε ὁμιλήσατε, εἶπον πάντες μιᾷ φωνῇ :

— Πᾶ ! ἀνέκραξεν ὁ Φλαβιανός, νομίζει τις ὅτι εὐρίσκει μεθὰ εἰς τὴν Βουλὴν.

— Ἀς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν αἴθυσαν, θὰ κρυώσῃ ὁ καφές μας, καὶ ἐκεῖ θὰ σὰς ἐξηγήσω διατί ὁ Γκυ δὲ Βριακ κόμης δὲ Κερμόρ ὠνομάσθη Πομπόννης καὶ πῶς εἰς τὸ γαλλικὸν ναυτικὸν ἦτο περισσώτερον γνωστὸς μὲ τὸ περίεργον αὐτὸ ψευδώνυμον.

Καὶ ὅτε ἡ θεία Ἐλβίρα καὶ ἡ δεσποινὶς Βέρθα παρέθηκαν τὸν καφέν, ὁ γέρον Φιλήμων ἐπανελάθεν.

— Ἡ διήγησίς μου δὲν θὰ εἶνε καθόλου μακρά. Ὁ κόμης δὲ Βριακ εἶχε καταδρομικὴν ὑπηρεσίαν, πλοίαρχος τρικρότου ἀνέλικτος εἰς αὐτόν· ἦτο φοβερός ἀνθρωπὸς τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ἀριθμοῦσε τότε καθ' ἐκατοντάδας ἐνδόξους ἀνδράς. Ὡς φαίνεται ὅτε ἦτο ἀκόμη νέος ἀξιωματικὸς συνείθιζεν εἰς τὴν ζωηρότητα τῆς μάχης νὰ ψάλλῃ σιγά, σιγά ἄσμα τοῦ ὁποίου αἱ στροφαὶ δὲν διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐπὶ φῶς εἶχε τὴν εὐνηχὸν αὐτὴν λέξιν, ἡ ὁποία δὲν σημαίνει τίποτε, προσβάλλει ὅμως τὰς ἀκοὰς τῶν ναυτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀκούουν αὐτὴν συχνάκις (Καὶ ὁ τζιμ Πομπόννης), ἐκ τοῦ ὁποίου παρέμεινε τὸ ὄνομα τοῦ Πομπόννης εἰς τὸν Γκυ δὲ Βριακ· ἐβεβαίωτο μάλιστα ὅτι τοῦ ἤρεσε σφόδρα αὐτὸ τὸ ἐπίθετον καὶ ὅτι προθύμως ὑπέγραφε τὰς ἐπιστολάς του ἀπλούςτατα διὰ τοῦ ὀνόματος Πομπόννη. Αὐτὰ γνωρίζω, καὶ εἶνε περίεργα ὡς βλέπετε καὶ συναμα ἀπλούςτατα. Ὁφείλω δὲ νὰ προσθέσω ὅτι ὁ κόμης δὲ Κερμόρ ἦτο ιδιοκτήτης τοῦ ὑποστατικοῦ τῆς Λάνδ Κούρτ· νομίζω ὅτι σὰς τὸ εἶπα αὐτό, καὶ ἐκεῖ ἀνεπαύετο μετὰ τὰ καταδρομικά αὐτοῦ ταξείδια, τὰς μάχας καὶ τὰς λείας του.

— Ἐξακολούθησατε, εἶπεν ὁ Φλαβιανός.

— Αὐτὰ μόνον δύναμαι νὰ εἶπω. Εἰς Λάνδ - Κούρτ ἔχομεν πολλὰς ἀμαρνήσεις τοῦ Γκυ δὲ Βριακ καὶ εἶνε ἀνάγκη ἄρα γε νὰ σὰς εἶπω ὅτι διασώζομεν ἄθικτον τὸ δωμάτιον τοῦ καταδρομικοῦ καὶ τὴν οἰκοσκευὴν αὐτοῦ. Ἡ Βέρθα ἐπεθύμησε πάντοτε νὰ κατέχῃ τὸ δωμάτιον αὐτό· ἡ κλίνη τοῦ Πομπόννης εἶνε ἰδική της, διότι εὐχαριστεῖται πολὺ διὰ τὸν πρόγονόν της καὶ τὸ ἐννοῶ.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ὅσον καὶ ἂν περιώριζεν ἑαυτὸν, κατέστη εἰς ἄκρον νευρικός.

— Σὰς ἐνδιαφέρει αὐτό, εἶπεν ἡμιφώνως στραφεὶς πρὸς τὸν Μωροά.

Οὗτος δὲ παρατηρήσας αὐτὸν διὰ τοῦ μονύλου τοῦ ἀπεκρίθη ξηρῶς :

— Μεγάλως... καὶ σὰς ;

Ὁ ἀγαπητὸς Φλαβιανὸς ἦτο πάντοτε ἑτοιμὸς, ὁ δὲ Μενδῶ ἔδοκνε τοὺς ὄνυχας, διότι ὠμίλησε πλέον τοῦ δέοντος.

Τότε ἡ βαρωνίς ἐπλησίτισεν ἀνεπαίσθητως τὸν Λαφρεσάνζ — τὸ ἐπικινδύνον πλάσμα ἐγνώριζε τὴν δύναμιν αὐτοῦ — ἐσκέπτετο δὲ ὅτι, ἐὰν κατῶρθον νὰ ρίψῃ τὰ βλέμματα τῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νέου, οὗτος ἀνυπερασπίστως θὰ ἐπιπτεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς· ἀλλ' ὁ Λέων δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτός· ἡ διὰ τοῦ ξίφους πληγὴ, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν κόμητα Ὁθωνα καὶ ἣτις σκληρὸν τῷ ἐπροξένησε τραῦμα, ἐκαυτηρίασε συνάμα τὸ στιγμιαῖον καὶ παράφορον ἐρωτικὸν πάθος, ὅπερ ἤσθανετο πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Γούγκαν.

Ἡ χαλυβδίνη λεπίς ἐπέδρασεν ὡς πεπυρακτωμένος σίδηρος. Ὡς ὅμως δὲν εἶχεν ἀκόμη εἰς ἑαυτὸν πᾶσαν πεποίθησιν, καὶ ἀσθενὴς ἄνθρωπος ἐντοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θεωρεῖ ἐπαρκῆ ὅσα καὶ ἂν λάβῃ προφυλακτικὰ μέτρα, κατῶρθωσε ν' ἀποφύγῃ τὰ βλέμματα τῆς βαρωνίδος, παρευθεὶς πρὸς τὴν Βέρθαν.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐνόησε τὴν σημασίαν τοῦ στρατηγικοῦ τούτου κινήματος, διότι ὅτε ὁ Λαφρεσάνζ διήρχετο πλησίον τῆς, τὰ χεῖλη τῆς εἶπον τὰς λέξεις ταύτας, ἃς αὐτὸς μόνος ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ :

— Σὰς προξενῶ λοιπὸν τόσον πολὺν φόβον !

Ὁ Φλαβιανός, ὃν οὐδὲν διέφυγεν, εἶχε προσέλθει εἰς βοήθειαν τοῦ φίλου του, ἡ δὲ βαρωνίς ἐξετόξευσε κατ' αὐτοῦ βλέμμα ἐχιδνῆς.

— Φοβεῖσθε μήπως ἀνησυχῆσουν τὸν φίλον σας, εἶπε ταπεινῇ καὶ συρίζουσῃ τῇ φωνῇ.

— Ὀλίγον ἔλειψεν ἤδη νὰ τὸν χάσω, ἀπεκρίθη ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ πείραμα.

Ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ ἐγένετο κάτωχρος, ὅτε εἶδε τὴν βαρωνίδα πειρωμένην νὰ κερδίσῃ καὶ πάλιν τὸν Λαφρεσάνζ, ἐρύθημα δὲ ἐκάλυψε τὸ χάριεν αὐτῆς πρόσωπον ὅτε ἠδυνήθη νὰ πεισθῇ ὅτι οὐ μόνον ὁ νέος ἀπέφυγε τὸ ἐπικινδύνον πλάσμα, ἀλλὰ καὶ ὅτι πρὸς αὐτὴν καὶ μόνον ἀπέβλεπεν· ἐν τούτοις ἐκράτησεν ἑαυτῆς, δεῖξασα ἀπάθειαν.

Ἡ Βέρθα ὑπέφερε μεγάλως καὶ ἂν δὲν εἶχε παύσαι ἀκόμη ν' ἀγαπᾷ τὸν Λαφρεσάνζ, ἤθελεν ὅμως ἐκ παντὸς τρόπου νὰ τὸν λησμονήσῃ.

Ἐδίδετο μουσικὴ ἐσπερὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ θεοῦ Φιλήμονος, καὶ τούτο ἦτο μέγα γεγονός, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἠκούσθη ἡ βροντώδης φωνὴ τῆς θεας. Ἐλθίρας καὶ ἡ ἀσθενὴς μουσικὴ τέχνη τοῦ Θεόδωρου Μενδῶ, ἀπεχωρίσθησαν ἐνωρίς, ἐκάστου ἐπιθυμήσαντος ν' ἀπέλθῃ εἰς τὰ ἴδια.

— Φεύγωμεν, βαρωνίς ; ἠρώτησεν ἡμιφώνως ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου « Ἐωθινῷ Ταχυδρόμῳ ».

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπεκρίθη κατὰφατικῶς.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ συνώδευσε τὴν ὥραϊαν Ἐριέτταν, λαβὼν ἐν τῇ ἀμάξῃ θέσιν πλησίον τῆς. Παραδόξος ἀντίθεσις ἐν τῇ μύρῃ ψυχῇ τοῦ Θεόδωρου Μενδῶ, ἐνῶ ἐλάτρευε τὴν κυρίαν δὲ Γούγκαν, ἐξ ἄλλου τὴν ἐπρόδιδε, διότι ἐξ ἄλλου καὶ τὴν ἐβδελύσσετο, ὅσον καὶ τὴν ἡγάπα.

Ὅτε δ' εὐρέθη πλησίον τῆς ἐν τῇ ἀμάξῃ, τῇ εἶπε ταπεινῇ, τῇ φωνῇ :

— Βλέπετε, βαρωνίς ; πάντοτε ἀναγκάζεται τις νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς ἀρχαίους φίλους του.

— Σιωπᾶτε, ἀνταπήντησε, διαρρηγνύουσα λυσσῶδως τὰ τρίχαπτα τοῦ ρινομάκτρου τῆς. Σιωπᾶτε, βλέπετε ὅτι ὁ θυμὸς μὲ παραφέρει ! Ἄ ! τοὺς μωροὺς ! τοὺς παράφορους ! Τολμῶσι νὰ παίζουσιν μετ' ἐμοῦ τὸ φοβερὸν τοῦτο παιγνίδιον, ἀλλὰ θὰ τοὺς κάμω νὰ χύσουν αἵματ' ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν. ὦ ! θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ, θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ !

— Εἶνε εὐκολώτατον, ἀρκεῖ νὰ θέλῃ τις, ἀνταπήντησεν ἀδιαφόρως ὁ Θεόδωρος Μενδῶ !

— Ἦθελαν, ἀπεκρίθη, θέλω !

— Ναί, τὸ λέγετε τώρα, ἀλλὰ κατόπιν δὲν τολμάτε !

— Θὰ τὸ ἰδῇτε.

— Θὰ ἦτο κατὰ πρῶτον ἀνάγκη ν' ἀπαλλαγῶμεν τοῦ μότου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐνοχλεῖ, τοῦ ἀναισχύντου ἐκείνου Μωροά, διὰ τὸν ἀπλυστάτον λόγον ὅτι μόνον αὐτὸς ἐκλείπει εὐκόλως θὰ νικήσωμεν τὸν Λαφρεσάνζ.

— Ναί, εἶπε, καλὰ λέγετε, πρέπει διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἐξεντωθῇ ὁ Μωροά, καὶ θὰ ζητήσω καὶ θὰ εὑρῶ τὸν τρόπον αὐτόν.

— Χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν, εἶπεν ἐμφαντικῶς ὁ Θεόδωρος, ὅτι τοιουτοτρόπως κερδίζομεν τὴν εὐνοίαν τοῦ πρίγκηπος.

— Εἶνε πολὺ ὀργισμένος ὁ πρίγκηψ ;

— Μανιώδης ! ἐὰν θέλετε ν' ἀκούσετε μίαν καλὴν συμβουλὴν, βαρωνίς, προσέξατε, διότι εἶνε πολὺ πιθανὸν νὰ σὰς στοιχίσῃ φοβερά. Τόσον τοῦ ὑπεσχέθητε τὸ χρυσοῦν φύλλον ὥστε . . .

— Ναί, τὸ ἤξεύρω τὸ ἤξεύρω, ἀλλὰ ὅλα ἦσαν ἐναντίον μου κατὰ τὴν κατηραμένην ἐκείνην ὑπόθεσιν. Ἐπὶ τέλους ὅμως δὲν ἐτελείωσε . . .

Καὶ ἐνῶ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ καὶ ἡ συνένοχος αὐτοῦ συνύφαινον τοιουτοτρόπως τὰ ἐκδικητικὰ αὐτῶν σχέδια, ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ Μωροά ἀπελθόντες τῆς ὁδοῦ Κωμάρτεν ἀνέρχοντο τὴν ὁδὸν Ἀγίου Λαζάρου καὶ τὴν τοῦ Κλισύ πεζῇ. Ὁ Φλαβιανός δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλ' ἐσκέπτετο, ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ Λαφρεσάνζ.

— Νὰ σὲ εἰπῶ, τῷ εἶπε, μὴ τύχη καὶ μοὶ εἴπῃς ὅτι θέλεις νὰ κοιμηθῇς, διότι ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

— Ὅσον θέλεις, ἀπήντησεν ὁ Λέων, ἡμπορεῖς μάλιστα νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸ παράθυρον διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃς τὸν θυρωρόν.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἀναπαυτικῆς θρονίδος καὶ ἀνῆψε σιγάρον, ἤρξατο οὕτω :

— Λοιπόν, τί λέγεις περὶ ὧλων αὐτῶν ;

— Λέγω, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ, ὅτι τοῦλάχιστον ὑπάρχει παράδοξος σύμπτωσις.

— Ἄ ! μὰ στενοχωρεῖς ἐπὶ τέλους μὲ αὐτὴν σου τὴν μανίαν ν' ἀρνήσαι τὸ φῶς κατὰ σὲ εἶνε ἀπλὴ σύμπτωσις, εἰσαι τρελλός.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, δὲν θέλω νὰ βαυκαλιζώμαι ὑπὸ χρυσῶν ὀνειρώτων καὶ νὰ ποτισθῶ εἴτα ὑπὸ πικρῶν ὅταν συναισθανθῶ τὴν πραγματικότητά.

— Δὲν πρόκειται περὶ πλάνης. Παραδέξου ἐὰν θέλῃς τὸν

συλλογισμόν μου καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι θὰ φθάσωμεν σχεδὸν εἰς τὴν βεβαιότητα.

— Πολὺ τὸ θέλω, ἀλλ' ὡς ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς, ἐὰν μὴ ἴδω . . .

— Ἀλλὰ βλέπεις, ἀπιστε, βλέπεις! καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἐκτυλίξας τὸν πολυτιμὸν χαρτὴν ὃν ἔφερε πάντοτε ἐν τῷ θυλακίῳ του, ἔθηκεν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ φίλου.

— Πρόσεξε, ἐπανέλαθε, σχηματίζουσι τὰ τελευταῖα γράμματα τῆς τελευταίας στήλης τὴν λέξιν Πομπόννης, ἢ ὅχι;

— Ναί, τὸ ὁμολογῶ.

— Λοιπὸν, ὁ σκελετὸς εἶνε ὁ Γκυ δὲ Βριακ, κόμης δὲ Κερμόρ, αὐτὸς ὁ ἐπιλεγόμενος Πομπόννης.

— Πολὺ πιθανόν, καθὼς πολὺ πιθανόν ὅτι ἐλάπη καὶ τὸ χρυσοῦν φύλλον ἀπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου.

— Ὅλα εἶνε πιθανά, ἐξηκολούθησεν ὁ Φλαβιανὸς ἐξαπτόμενος. Λοιπὸν ἐγὼ βλέπω καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ νομίζω ὅτι ἀνακαλύπτω ὅλον ἐν τῷ μυστικῷ τοῦ σκελετοῦ.

— Πολὺ καλὰ, ἀνακάλυψέ το, ἐγὼ ὁμῶς λόγῳ ἀνακαλύψεων δὲν εἶμαι ἀπρόσβλητος ὡς σύ, φοβοῦμαι πρὸ πάντων μὴ ἀπατηθῶ, καὶ καθὼς σοῦ εἶπα δὲν ἐπιθυμῶ διαψέυσιν ἐλπίδων... Θησαυρόν! ἐννοεῖς ὅποσα χρυσᾶ ὄνειρα καὶ μωρὰς χιμαίρας περιέχει ἡ λέξις αὕτη! Ἐν πρώτοις, ἐὰν θέλῃς τὴν γνώμην μου, ὁ θησαυρὸς αὐτός, ἐὰν ὑπάρχῃ, ἐννοεῖται, δὲν ἀνήκει ποσῶς εἰς τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ ἢ εἰς τὴν δεσποινίδα Βέρβαν δὲ Κερμόρ.

Ὁ Μωροῦ ἐχειροκρότησεν.

— Εὐγε! εὐγε! εἶπε, τώρα μάλιστα εἶσαι ὁ Λαφρεσάνζ ἐκεῖνος ὁ ἄριστος καὶ εὐθύτατος τῶν χαρχατέρων, ἀλλὰ καὶ ἂν ἔτι ὁ θησαυρὸς οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ καὶ μόνην, ἀρκεῖ αὐτό, καὶ ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν σὲ ἀγαπᾷ πλέον ποσῶς, καὶ ὅτι καταδικάσθης νὰ εἶσαι ξένος πρὸς αὐτήν, ἐπικαλοῦμαι τὴν συνειδήσιν σου, ἀρκεῖ αὐτό διὰ νὰ ἀφῃσωμεν θαμμένον τὸν θησαυρόν καὶ νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰς ἀναζητήσεις μας!

— Ἀληθῶς, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ συγκεκνημένος, ὀρθότατα λέγεις, ἐγὼ ἐσκεπτόμην ὡς φίλαυτος. Ὁφείλομεν νὰ ἐξηκολουθῶμεν τὰς ἐρευνὰς μας καὶ τὰς ἀναζητήσεις μας.

— Καὶ τοῦτο, διέκοψεν ὁ Μωροῦ, μὲθ' ὅλους τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους ἐνεκα τῆς ἐρευνῆς αὐτῆς δυνάμεθα νὰ διατρέξωμεν.

— Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο;

— Ἐννοῶ ὅτι ἄλλοι δὲν δεικνύουσι τὴν αὐτὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὸ χρυσοῦν φύλλον; καὶ ὅτι πάντα λίθον ἐκίνησαν διὰ νὰ σοὶ τὸ ἀφαιρέσουν· περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος. Καταδικάσων καὶ πάλιν, ἐὰν θέλῃς, τὴν μανίαν μου, ὡς τὴν λέγεις, ἐγὼ ὁμῶς γνωρίζω ὅτι προσεπαθήσαν νὰ λάβουν παρὰ σοῦ τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἢ τοῦλάχιστον ἐν ὁμοίωτον, καὶ ἐγὼ, κύριε, σὲ ἠπάτησα.

— Σὺ, εἶπεν ὁ Λέων, δὲν εἶνε δυνατόν, εἶσαι ἀνίκανος νὰ μὲ ἀπατήσης!

— Σὲ ἠπάτησα πρὸς τὸ καλὸν σου, νὰ ἐννοώμεθα. Ἐνθυμεῖσθαι ὅταν ἀπῆλθον εἰς Παρισίους ἐκ Λανθ-Κούρτ ὅπου εὐρισκόμεθα ὁμοῦ μετέβην ἐκεῖ διὰ νὰ παραγγείλω ψευδὲς χρυσοῦν φύλλον, ὥστε ὅταν θελήσουν νὰ σοῦ τὸ ἀφαιρέσουν ἢ καὶ νὰ λάβουν μόνον ἀντίγραφον, διότι ἐνόησα ὅτι ἡ πρώτη ἀπόπειρα δὲν ἐπέτυχεν, νὰ ἔχουν ἐγγράφον ἄνευ ἀξίας.

— Νὰ σὲ εἰπῶ, δὲν τὴν κατὰφες ἀσχημα, καὶ νομίζεις ὅτι ἐκείνη... ἢ βα...

Ὁ Φλαβιανὸς διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς ἀνέκοψε τὸν φίλον του.

— Λέον, τῷ εἶπε σοβαρῶς, σοὶ λέγω ὅτι ἤδη σοὶ εἶπον· μὲ θεωρεῖς ἀνίκανον νὰ συκοφαντήσω μίαν γυναῖκα, λοιπὸν σοὶ ὁρκίζομαι ὅτι ἐκείνη εἶνε, ἐκείνη, μὲ ἓνα ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους. Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς ποῖαν ἡμέραν θὰ μάθῃς ὅλα αὐτά, ἀλλὰ θὰ τρομάξῃς ὅτι ἐπῆρες τὴν γυναῖκα αὐτὴν εἰς τὸν βραχίονά σου.

— Ἀλλ' ὁμίλησε ἀμέσως, ἀνταπήντησεν ἀνυπομονῶν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Δὲν δύναμαι ἀκόμη.

— Τί μυστηριώδης ποῦ εἶσαι μαζὶ μου!

— Ἐκπληρῶ καθήκον, ἀργότερον θὰ μ' εὐχαριστήσης. Ἀς ἐπανέλθωμεν ὁμῶς εἰς τὴν ὁμιλίαν μας. Ἡ ὑπόθεσις μοὶ φαίνεται ὡς ἐὰν ἤμην μαζὶ... Ὁ Γκυ δὲ Βριακ μετὰ πολλὰ κατὰδρομικὰ ταξείδια εἶδε τὴν τύχην μεταβιβαζομένην, συνελήφθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, ἐνεκλείσθη εἰς τὸν Κεράτειον Πύργον, εὗρεν ὡς σύ τὸ μυστικὸν τοῦ λίθου, ἀλλ' ἐκεῖνος ὀλιγώτερον εὐτυχῆς σοῦ καὶ πληγωθεὶς ἴσως, ἀπέθανεν κρατῶν εἰς τοὺς συνεσπασμένους αὐτοῦ δακτύλους τὸ χρυσοῦν φύλλον.

Ὁ Λαφρεσάνζ δὲν εἶχε πλέον τί ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἤκουε τὸν φίλον του ὅστις χειρονομῶν ἐβημάτιζε νευροπαθῶς ἐντὸς τοῦ ὧματιοῦ.

— Ναί, ἐξηκολούθει λέγων ὁ Μωροῦ, ἔχωμεν εἰς χεῖρας τὸ νῆμα διὰ τοῦ ὁποίου θὰ εὕρωμεν τὴν ἐξόδον. Ὁ Πομπόννης εἶχε θησαυρόν, πολεμικὸν θησαυρόν, τοὺς κόπους τῶν καταδρομικῶν αὐτοῦ ταξείδιων, οἱ ὁποῖοι ἀπετέθησαν βεβαιότατα ὅχι μακρὰν τῆς Λανθ-Κούρτ. Μοὶ τὸ ἀποδεικνύει τὸ Allégo, καὶ τὸ qui quen grogne, ἐννοεῖς ὅτι ὅλα αὐτά συνδέονται, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ . . .

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἔστη, καὶ στρέψας τὸν χαρτὴν, ὃν ἐκράτει, ἐπλησίασεν αὐτὸν εἰς τὸ κηρίον, μετέδωκε τὸ πῦρ καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ καῇ.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Λαφρεσάνζ κατὰπληκτος.

— Καταστρέφω τὸν χαρτὴν. . . ὦ! ἡσύχασε, τὰ ἔχω εἰς τὸ κεφάλι μου ὅλα, γράμματα, σημεῖα, ἀριθμούς. Τόσον πολὺ τὸν ἀνέγνωσα, ὥστε θὰ μείνῃ ἐγκεχαραγμένος εἰς τὴν μνήμην μου μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν μου. Κατὰ τοῦτο δὲν φοβοῦμαι τὸ παρὰμικρὸν λάθος, ἀλλ' ὅταν θὰ μὲ συνέβαινε δυστύχημα . . .

— Εἰς σέ, ὦ! καὶ δικτὶ;

— Νομίζω ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ οἰκαιοποιηθῶν τὸ χρυσοῦν φύλλον, καὶ πρώτη ἢ βραωνίς, εἶνε ἱκανοὶ νὰ πράξουν τὰ πάντα, ἔχω περὶ τούτου τρανωτάτας ἀποδείξεις, νομίζω δὲ ὅτι ἀνευδοκίμως θὰ ἐξωλόθρυνεν ἓνα δημοσιογράφον, τόσῳ μέτριον καὶ ἀγνώστον. . . Τὸ πολὺ, πολὺ θὰ ἐγίνετο μικρὸς λόγος εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος, ὁ «Ταχυδρόμος» θὰ ἐξεδίδετο μὲ πένθημον περιθώριον καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐφημερίδας θ' ἀνεγίνωσκε: «Φοβερόν δυστύχημα συνέβη . . . κτλ. Ὁ συμπαθητικὸς συναδελφὸς ἡμῶν κτλ. κτλ.» Αὐτὸ θὰ ἦτο συμπαθητικὸν μετὰ τὸν θάνατόν μου.

Ὁ Λαφρεσάνζ συνωφρυνώθη, ὁ φαντασιώδης τρόπος καθ' ὃν ὁ φίλος του ἐξήταξε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην δὲν ἠμποδίζεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀνησυγῇ μεγάλως.

— Ἀλλὰ τότε, τῷ εἶπεν, ἐάν φρονῇς ὅτι διατρέχεις κίνδυνον, μὴ ἐξέρχῃσαι πλέον τὸ ἐσπέρως μόνος, ἀλλὰ μείνε ἐδῶ μαζί μου . . .

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Φλαβιανὸς διακόψας αὐτόν, εἶσαι ἐξαίρετος, ἀλλ' ἔχω τὰς μικρὰς μου ιδιοτροπίας καὶ τὰς μανίας καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὰς διατηρήσω. Λοιπὸν χαῖρε, σὲ ἀφίνω νὰ κοιμηθῇς καὶ ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸ ταπεινὸν μου ἄσυλον, θὰ σκεφθῶ ὀλίγον περὶ τοῦ Πομπόννη, τοῦ Alléco τοῦ quiquen grogne καὶ τοῦ Angle galère κλπ. κλπ.

— Ἔλα δά, σιώπα, σὺ ἦσο ὅπως ξένος εἰς τὰ συμβάντα. Ἡ μορφὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου δὲν μοῦ ἀρέσει, καὶ ἔκκαμα πολὺ καλὰ νὰ τὸν ραπίσω. Τόσον τὸν ἀποστρέφομαι, ὥστε ἐπιθυμῶ νὰ ἐπαναλάβω τὴν πρᾶξιν. καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ τὴν ἐπαναλάβω καὶ ἐάν ἀκόμη πρόκηται νὰ διακινδυνεύσω τὴν ζωὴν μου.

— Γενναῖα καρδία, εἶπεν ὁ Φλαβιανὸς θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, τώρα ἀνοίξε τὸ παράθυρον νὰ πηδήσω εἰς τὸν δρόμον, διότι εἶνε ἄδικον νὰ διαταράξω τὸν γλυκὺν ὕπνον τῆς οἰκογενείας Πιλβόα, τῶν ἐξαίρετῶν σου θυρωρῶν.

Καὶ ὁ Μωροά ἐπραξεν ὡς ἔλεγεν.

Ἀπὸ τινος ὁ Φλαβιανὸς Μωροά ἤλλαξε κατοικίαν, εὐρισχόμενος νῦν, ἐκ πόθου νὰ εὐρίσκηται πλησίον τοῦ φίλου του, ἐν αὐτῇ τῇ Μοντμάρτρῃ, ἐνθα εἶχεν ἐλεύθερον ὁρίζοντα καὶ ἀέρα καὶ ἐξηπλωμένον εἰς τοὺς πόδας του, τὸ τέρας ὡς ἀπεκαλεῖ τοὺς Παρισίους, ἀνερχόμενος δὲ ἡρέμα καὶ ἐν ἀνωμάλῳ βήματι τὴν ὁδὸν Blanche, διότι ἀπησχόλυε τὸν νοῦν του ὁ καταδρομεὺς Πομπόννης καὶ τὸ μυστικὸν αὐτοῦ, ἡτοιμάζετο νὰ διαβῇ τὸ βουλευθάρτον, τὸ παντέρημον, κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, δευτέραν τῆς πρωΐας ἐξάπαντος, ὅτε μολονότι ἦν δύσκολον εἰς αὐτόν, μύωπα καὶ ἀφηρημένον, νὰ νοήσῃ τι περὶ αὐτόν, ἐφείλκυσεν αἰφνης τὴν προσοχήν του ἐλαφρὸς κρότος, ὅστις ἐφάνετο προερχόμενος ἐξ ὑποδήματος σιδηροφράκτου προσκρούσαντος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου, μολονότι δὲ ὁ κρότος ἐκεῖνος οὐδὲν τὸ ἀσύνθηες εἶχεν, ἐν τούτοις ἔστρεψε τὸ πρόσωπον, καὶ ἐνόμισε τότε ὅτι διέκρινεν εἰς τὸ τρέμον φέγγος τοῦ φαντοῦ, μεγάλην σκιὰν ἀνθρώπου μακροχείρους καὶ μακρόποδος πορευομένου παρὰ τὰς οἰκίας, κύπτοντος δὲ καὶ λαμβάνοντος μυρίας προφυλάξεις. Ὁ Φλαβιανὸς ἂν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του συρίζων καὶ φαινόμενος ὅτι οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὴν μεγάλην σκιάν, ὁρμεμφύτως ὅμως ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον. Ὁ δὲ ἄγνωστος ἐξηκολούθει εἰσέτι διεισδύων, μετὰ μεγίστης ὅμως ταχύτητος ἐξετέλει μέγαν ἐλιγμόν.

Γ'

Τρεῖς ἐπάλληλοι ἐπιβουλαί.

Ὁ Φλαβιανὸς ὑπελόγιζε κατὰ προσέγγισιν τὰς ἀποστάσεις καὶ κατενόεε ὅτι μετὰ τὸν ἐλιγμόν ἐκεῖνον εὐθὺς ὡς ᾔθελεν ἐξέλθει εἰς τὸ ἐξωτερικὸν βουλευθάρτον ἢ το ἡναγκασμένος μοιραίως νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸν ἄγνωστον, ὃν ἐφάνετο ὅτι εἶδε που ὡς ἐνεθυμεῖτο.

— Προφανῶς συνήντησέ που τὸν ἄγνωστον τοῦτον, ὅστις τὸν παραμόνευε, δὲν εἶχε δὲ ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ ἐπὶ πολὺ ἢ το ἐκεῖνος ὅστις ἀπεπειράθη νὰ δολοφονήσῃ τὴν Μαγδαληνὴν Βεγκλέρ. Ὁ Μωροά οὐδὲ κἂν ἐσκέφθη νὰ φύγῃ, ἀλλὰ

ψυχρῶς καὶ θαρραλέως ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον αὐτοῦ βυθίσας μόνον ὁρμεμφύτως τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον αὐτοῦ καὶ ψιθυρίσας.

— Νομίζω ὅτι θὰ γελάσωμεν ὀλίγον.

Ὁ ἄγνωστος ἐκρύβη ὀπισθεν παραπήγματος καὶ ἐκεῖ ἀθωρῶς καὶ βέβαιος ὢν περὶ τῆς ἐπιθέσεώς του ἀνέμενε τὸν ἐχθρόν. Ὡς ἐκ τῆς πυκνῆς ὑμίχλης, τῆς ὑγρασίας τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ ἐκ τούτων ἀμυδροῦ φωτισμοῦ τῶν φανῶν καὶ ὡς ἐκ τῆς παντελοῦς ἐρημίας, καθόσον οὔτε ἀστυνομικός τις ὑπάλληλος οὔτε διαβάτης ἐφάνετό που ὅτε τόπος καὶ ὁ χρόνος ἐξελέγησαν ἄριστα.

Ὁ Μωροά ἐξηκολούθει τακτικῶς τὸν δρόμον του, παρεκκλίνας μόνον ὀλίγον ἄριστερᾷ, ἵνα ἔχῃ περισσοτέρην εὐκολίαν εἰς τὰς κινήσεις του, τοιοῦτοτρόπως δ' ὁ ἐνεδρεύων ἡναγκάσθη ν' ἀπομακρυνθῇ ὅπως πλήξῃ αὐτόν, οὗτος δὲ εἶδε τότε εὐκρινῶς τὴν κίνησιν του.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπείχον ἀλλήλων μέτρα τινὰ μόνον, ὁ δὲ ἄγνωστος σκεφθεὶς ἡτοιμάζετο νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τῆς λείας του, ὅτε ἀνέκυψεν αὐτὸν αἰφνης καγχασμός τοῦ Μωροά· συνάμα δὲ ὁ ἡμέτερος φίλος τῷ ἔδειξε σεβάσμιον ρεβόλβερ ὅπερ ἐπρότεινεν αὐτῷ.

— Αἱ ! αἱ ! κύριε, εἶπε, δὲν εἶνε νόστιμον, τί λέτε ; φαίνεται ὅτι δὲν πνίγομεν πλέον τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ θέλομεν τώρα νὰ τοὺς στραγγαλίζωμεν ! Δὲν θὰ ἐπιτύχῃς ὅμως, παλῆκαρι μου, καὶ ἂν προχωρήσῃς θὰ σοῦ κάψω . . .

Ὁ ἄγνωστος — ἀνεγνωρίσθη ἤδη ἐκ τῶν μεγάλων αὐτοῦ διαστάσεων ὅτι ἦν ὁ Γότλιβ — ἔβαλεν ἀγρίαν κραυγὴν μεμιγμένην μετὰ ὕβρεων, καὶ ἐζήτησε καὶ αὐτὸς τὸ ὄπλον του.

— Κάτω τὰ χεῖρια, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ Μωροά, διότι ἐάν μὲ σκοπεύσῃς, παραδεχόμενος, ὡς ὑποθέτω, ὅτι εἶσαι ὠπλισμένος, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ πυροβολήσῃς, θὰ σὲ προλάβω. Καὶ ἔπειτα θὰ γείνῃ θόρυβος καὶ θὰ τρέξουν νὰ σὲ συλλάβουν. Λοιπὸν, μείνε ἡσυχος, διὰ τὸ καλὸν ποῦ σοῦ θέλω. Ἔλα, πήγαινε, τὸ καλλίτερον ὅπου ἔχεις νὰ κάμῃς εἶνε αὐτό. Ἀ ! ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσῃ ἡμπορεῖς νὰ εἴπῃς εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ στέλλουν, ὅτι πολὺ, πολὺ δὲν ἔχουν νὰ ὠφεληθῶν ἀπὸ τὸν θάνατόν μου, καὶ ὅτι ἐξ ἄλλου, ὡς βλέπεις, δὲν ἔχω διόλου διάθεσιν νὰ ἀφήσω νὰ μὲ πνίξουν ἢ νὰ μὲ στραγγαλίσουν.

Ὁ Γότλιβ Θουρνερ ἐτραπή εἰς φυγὴν, διότι εὐθὺς ὡς εἶδεν ἀμυνθέντα τὸν Μωροά ἐνόησεν ὅτι τὸ κίνημα του ἀπέτυχε καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω.

— Ὅπως δὴποτε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φλαβιανός, ὅτε ὁ θυρωρὸς τῷ ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς κατοικίας του, πολὺ καλὰ ἔκκαμα νὰ προσφυλαχθῶ, ἄλλως ὁ παληγογερμανὸς ἐκεῖνος θὰ μ' ἐπνίγε σὰν ὀρνίθι.

Τῇ πρώτῃ ὥρᾳ τῆς ἐπιούσης ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἐμάνθκεν τὸ νέον ἐπεισόδιον.

— Βλέπεις, τῷ εἶπεν ὁ Μωροά, καταδιωκόμεθα μέχρι θανάτου. Αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι ἐννοοῦν καὶ καλὰ νὰ μ' ἐξοντώσουν, ἐνῶ ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας ἐπιθυμῶ νὰ μὴ τοῖς κάμω διόλου τὴν εὐχαρίστησιν αὐτὴν.

— Εἶσαι πολὺ καλός, ἀνταπάντησεν ὁ Λαφρεσάνζ· σὲ ἐρωτῶ διατὶ δὲν ἐσπασες τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ ἀχρείου, ὁ ὅποιος ᾔθελε νὰ σὲ στραγγαλίσῃ ;

— Δὲν ἤξιζε τὸν κόπον, καὶ ἔπειτα εἶμαι πολὺ πεπεισμέ-

νες ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ του, ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε κατάλληλος. Ἀλλὰ νὰ τὸν φρονέσω, νὰ προξενήσω θόρυβον καὶ σκάνδαλον, καὶ νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δώσω ἐξηγήσεις, ἐνῶ ἐγὼ ἔχω συμφέρον νὰ μὴ μεταδώσω ἐπὶ τοῦ παρόντος τίποτε περὶ τῆς ὑποθέσεώς μας. . . "Ὁχι, ὄχι, ἄφησε νὰ ἐνεργήσω ἐγὼ ὅπως ἡξέυρω καὶ ἐλπίζω ὅτι ὅλα θὰ ἔλθουν καλὰ. Φθάνουν τὼρ' αὐτά, καὶ ἄς ὑπάγωμεν νὰ γευματίσωμεν εἰς τὸ βουλευθάρτον, διότι δὲν ἡξέυρω καλὰ ἐὰν εἶνε ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς νυκτὸς αὐτῆς, ἀλλὰ πεινῶ φοβερά.

Διὰ νὰ καταβῶσιν εἰς τὸ βουλευθάρτον οἱ δύο φίλοι συνήθως διέβαινον τὴν αὐτὴν ὁδὸν κατὰ πᾶσαν πρωίαν παρηκολούθουν τὸ κάτω μέρος τῆς ὁδοῦ Πιγᾶλλου καὶ ἐξακολουθοῦντες τὴν ὁδὸν Ἀγίου Λαζάρου ἐφθάνον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀνταίν. Ἀπὸ πολλῶν μνηῶν τὸ κάτω μέρος τῆς ὁδοῦ Πιγᾶλλου ἐφράσσετο ἐξ ἐνὸς ὑπὸ δύο οἰκοδομῶν, δι' ὧν δὲ τῆς ἡμέρας βαρουλὰ ἀνεβίβαζον μεγάλους ὄγκους λευκολίθου καὶ πληθὺς κτιστῶν καὶ λατόμων εἰργάζετο ἐκεῖ ὑπαιθρίως, ὁρῶμένων ἄνω τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ εἰς ὕψος προκαλοῦν ἐνίστατε ἱλιγγον.

"Ὅτε οἱ δύο φίλοι ἐφθασαν ἔμπροσθεν τῶν οἰκοδομουμένων οἰκιῶν, ὁ Φλαβιανὸς, ἀφίει τὸν βραχίονα τοῦ Λαφρεσάνζ ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο, προηγεῖτο μικρὸν τοῦ φίλου του. Ἀγνοοῦμεν ἂν ὁ Λαφρεσάνζ ἐκ θείας τινὸς τύχης ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ ἐὰν κατέλαβεν αὐτὸν αἰφνης ἀπαίσιον προαίσθημα, τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι μετριάσας τὴν πορείαν του, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς ἓν τῶν ἱκριωμάτων.

Παραδοξὸν συνέβαινεν ἐκεῖ τότε.

Εἰς τῶν κυριωτέρων πασσάλων, οἷον εἰ ἀποσπασθεῖς αὐτομάτως καὶ ἄνευ θορύβου, πελώριος ἔπεσε πλαγίως ἀνασκάψας τὸ ἔναντι πεζοδρόμιον. Ὁ Λέων, ὅστις εἶδε τὴν κίνησιν τοῦ πασσάλου, ἀναμετρήσας ἐν τάχει τὴν ἀπόστασιν μέχρι τῆς ὑποίας θὰ προεξετείνετο πίπτων, καὶ θεωρήσας τὸν Μωροᾶ ἀπολεσθέντα, μόνον τὸ θάρρος καὶ τὴν ἄπειρον πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ ἀγάπην συνεβουλεύθη, μηδαμῶς περὶ τῆς ἰδίως αὐτοῦ ζωῆς σκεφθεὶς καὶ χωρὶς νὰ δύναιτο νὰ ἐκλέξῃ, ἐὰν δηλαδὴ θὰ ἔκαμνε καλλίτερον νὰ κράξῃ τὸν Μωροᾶ πλήσιον του ἢ νὰ κρυγᾷ πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ φύγῃ. . . διότι ἕως οὗ νοηθῇ ὁ κίνδυνος θὰ παρήρχετο ὑπωσδήποτε ὀλίγος χρόνος, καὶ ἐξ ἁπαντος θὰ προσεβαλλετο καὶ θὰ κατεσυντρίβετο, ἔσπευσεν εὐθὺ καὶ ὤθησεν αὐτὸν φοβερῶς ἀπὸ τῶν ὤμων κρυγαζών :

— Τρέξε !

Ὁ Μωροᾶ, ὅστις ἦν ἐξ ἐκείνων, οἷτινες ἐννοοῦσι καὶ ἐκ διακεκομμένων λόγων, ἐννόησας ὅτι παρηκολουθεῖτο ὑπὸ τοῦ φίλου του, ἤρξατο τρέχων ταχέως, τῷ ἀπέβη δὲ εἰς καλόν, διότι ὁ πασσάλος κατέπιπτε μετὰ κρότου βροντῆς, μόλις ἐγγίσας τὸν ὦμον τοῦ Λαφρεσάνζ.

Οἱ δύο φίλοι ἀπηλλαγθησαν, μικρὸν μόνον φοβηθέντες, ὁ δὲ Φλαβιανός, χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, ἔθλιβε τὴν χεῖρα τοῦ Λαφρεσάνζ. Δὲν εἶχον ἀνάγκην εὐχαριστιῶν πρὸς ἀλλήλους ἢ στιγμὴ ἦτο συγκινητικωτάτη, ὁ Μωροᾶ κατενόει ὅτι ὁ προσφιλὴς αὐτῷ Λαφρεσάνζ τὸν ἔσωσεν ἀπὸ βεβαίου θανάτου ἐπὶ κινδύνῳ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς.

Μέγας τότε συνέβησυνωθισμὸς ἀνθρώπων πανταχόθεν προστρέχόντων, καὶ πρὸ αὐτῶν ἔσπευδον ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, καθόσον μάλιστα ἡ δοκὸς καταπεσοῦσα συνέτριψε μίαν ἀμα-

ξαν, ἐφόνευσεν ἓνα ἵππον καὶ ἐπλήγωσε βραχέως ἓνα ἀμαξηλάτην, ἐν μέσῳ δὲ τοῦ ὁμίλου ἐκείνου εὐρίσκετο ὁ ἐργολάβος τῆς οἰκοδομῆς καὶ οἱ ἐργάται του, οἷτινες δὲν ἐνόουν πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα, ἀποδιδόμενον εἰς τὴν τύχην.

Ὁ ἐργολάβος, εὐσαρκὸς ἄνθρωπος καὶ συμπληθητικὸς τὴν μορφήν, ἥτις ἦν κατέρυθρος καὶ σπασμωδικὴ ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἐξεφράζετο πολλὰς ποιῶν χειρονομίας.

— Ἄς μὲ βάλουν νὰ πληρώσω ὅ,τι θέλουν, ἀπεκρίθη κλαίων, ὀριζομαι εἰς τὸν Θεὸν ὅτι εἶχον λάθει ὅλα τὰ μέτρα μου. Τί κατάρρα ! Ἐκεῖνος ὁ μωρὸς ἀπέσπασε, φαίνεται, τὴν δοκὸν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἦτο στερεῶς δεμένη. Δὲν ἡξέυρω πῶς τοῦ ἐφάνη, ἀλλὰ βέβαια ἡ τρέλλα τὸν παρεκίνησεν ! Ἄ ! δὲν ἐστάθη νὰ ἰδῇ τὸ τέλος· σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστεύσετε, ἔφυγε, καὶ ἔκαμε καλὰ, διότι τὰ παιδιὰ ἐδῶ θὰ τὸν ἐσπᾶν εἰς τὸ ξύλο· σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστεύσετε. Ναὶ μὲν εἴμπορεῖ νὰ ἦνε Ἀλσατιανός, ἀλλὰ δὲν ἔπεται διὰ τοῦτο ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάμνῃ τέτοια κακὰ παιγνίδια !

Ὁ Φλαβιανὸς καὶ ὁ Λαφρεσάνζ προσέβλεψαν ἀλλήλους καὶ δι' ἐνὸς βλέμματος ἐνόηθησαν.

— Εἶνε ἓνας ὑψηλὸς ἄνθρωπος μὲ μεγάλα χέρια καὶ κόκκινα ἄγρια γένεα ;

— Ναί, ναί, αὐτὸς εἶνε.

Τότε παρενέβη ἀστυνομικὸς τις ὑπάλληλος.

— Πῶς ἡξέυρετε ὅλας αὐτάς τὰς λεπτομερείας ; ἠρώτησε τὸν ἐφημεριδογράφον.

— Διότι νομίζω ὅτι εἶδα ἓνα ὑψηλὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε γρήγορα ὅταν ἐσήκωναν τὸν ἀτυχῆ ἀμαξηλάτην.

— Ποίαν διεύθυνσιν ἔλαβεν ;

— Ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μωροᾶ δείξας κατὰ τὴν διεύθυνσιν τινὰ, ἐν τῇ βεβαιότητι του ὅτι ὁ ἐπίβουλος ἀπὸ πολλοῦ ἦτο ἐν ἀσφαλείᾳ.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀπεμακρύνθησαν.

— Ὁ ἰδιὸς σου εἶνε, αὐτὸς δηλαδὴ ὑποῦ ἤθελεν ἀπόψε νὰ σὲ δολοφονήσῃ, αἱ ; εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ !

— Ἡμπορεῖς σὺ νὰ τὸ πιστεύσῃς, ἐγὼ ὅμως εἶμαι βέβαιος καὶ ἀμέσως ἔβαλα αὐτὸν εἰς τὸν νοῦν μου.

— Καλὰ σ' ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ἔκαμες ἄσχημα· ποῦ δὲν τὸν ξεπάστρεψες...

— ὦ ! τοὺς ἀθλίους ! ἀνέκραξεν ὁ Μωροᾶ κατηγανᾶκτησμένος, δὲν ὀπισθοχωροῦν εἰς τίποτε ! Καὶ αὐτό, τὸ ὅποιον κάμνουν αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι, ἐξηκολούθησεν ὁ Φλαβιανός, διὰ ἰδιωτικὴν ὑπόθεσιν, δι' ἓν ἄτομον, τὸ ὅποιον θέλουν νὰ ἐξολοθρεύσουν, διότι τοὺς ἐνοχλεῖ, τὸ κάμνουν εἰς μεγάλον βαθμὸν κατὰ τῆς πατρίδος μας, κατὰ τῆς Γαλλίας, κατὰ τῆς ὑποίας ὤμισαν ὀλεθρον !

Ὁ Λαφρεσάνζ ἔστη κατάπληκτος.

— Τί ἐννοεῖς ; ἠρώτησε τὸν φίλον του.

— Ἐννοῶ, ἀπεκρίθη μετὰ ἐξάψεως, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ἔχομεν ἔμπροσθεν ἡμῶν, εἶνε γερμανοὶ κατὰσκοποι. Μὲ κατηγοροῦν ὅτι βλέπω αὐτοὺς παντοῦ, ἀλλὰ αὐτὸ συμβαίνει, διότι ὑπάρχουν πανταχοῦ. Εἰσδύουν εἰς τὰς οἰκίας μας, εἰς τὰς οἰκογενεῖάς μας, εἰς τὰς τραπέζας, εἰς τὰ γραφεῖα, εἰς τὰ ἐργοστάσια μας καὶ εἰς τὰ συνεργεῖα καὶ παντοῦ, εἴμεθα ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν λέπραν αὐτὴν. Αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἔχομεν ἔμπρός μας ἐργάζονται ὑπὲρ ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως, θέλουν νὰ λάβουν εἰς τὴν κατοχὴν των τὸ χρυσοῦν

φύλλον, διότι εἶνε πεπεισμένοι, ὡς ἐγώ, ὅτι κρύπτει θησαυρόν· αὐτὸ ὅμως εἶνε παρεμπόδιον, εἶνε ἐπεισώδιον, δὲν σημαίνει τίποτε ἀπέναντι τοῦ μεγάλου ἐκείνου δικτύου, τὸ ὑποῖον καλεῖται κατασκοπία καὶ περιβάλλει ὁλόκληρον τὴν Γαλλίαν. "Ακουσε, Λέων, τὸ κατηραμένον χέρι τῆς Γερμανίας εὐρίσκειται παντοῦ, εἰς τὰ ἀτυχήματά μας, εἰς τὰς ἐριδὰς μας, εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἡμῶν ἀποτυχίας καὶ εἰς τὰς ἀπεργίας, πρὸ πάντων εἰς τὰς ἀπεργίας! "ὦ τοῦ ἀνάνδρου καὶ ἀξιοκαταφρονήτου ἐχθροῦ, τοῦ μεταχειριζομένου ὡς ὅπλα τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν προδοσίαν.

Ὁ Λαφρεσάνζ σύννους ἤκουε τὸν ἡγανακτημένον φίλον του.

— Καὶ νομίζεις ὅτι ἡ βαρωνίς ; . . .

— Λάβε ὑπομονήν, ὑπεσχέθην ἀποδείξει καὶ θὰ σοὶ τὰς δώσω! Καὶ ἐπειτα ἐὰν ζήσω ἀκόμη, διότι ὡς πηγαίνουν τὰ πράγματα νομίζω ὅτι ἡ ζωὴ μου δὲν σημαίνει πλέον τίποτε, θ' ἀποδιώξω αὐτὴν τὴν ἀθλίαν πανταχοῦ ὅπου τὴν συναντήσω.

— Καὶ θὰ σὲ βοηθήσω τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου· ἓνα μὲ παρηγορεῖ, ὑπέλαβεν ὁ Μωροῦ μεταβαλὼν τόνον, ὅτι μέχρι τοῦδε κατ' ἐμοῦ στρέφουν τὰ βέλη τῶν ἐμῶ ἐστοχάζοντο ὅταν κατέλαβες τὴν θέσιν μου, καὶ ἐμὲ ἐπρόκειτο νὰ διατρύπησῃ τὸ ξίφος τοῦ κ. Χαίγχελ· τίς ὅμως μοὶ λέγει ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρὰ σου, καὶ ὅτι δὲν θὰ θελήσουν νὰ προσβάλουν καὶ αὐτὴν τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ ;

— "ὦ ἂν ἡδυνάμην νὰ τὸ πιστεύσω!

— Καὶ τί θὰ ἔκαμνες, κακώτυχε! Αἱ χεῖρές μας εἶνε δεμέναι καὶ διὰ νὰ λαβώμεν ἱκανοποιήσιν ἡμεῖς οἱ ἱδίαι, εἶνε ἀπηγορευμένον μέχρι τοῦδε· ἔχομεν καμμίαν ἀποδείξιν ;

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους δὲν δυνάμεθα νὰ μένωμεν τοις αὐτοτροπῶς ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν κίνδυνον καὶ νὰ τὸν περιμένωμεν. Δὲν θέλω πλέον νὰ ζήσω ἐγώ· σὲ πρόειδοποιῶ ὅ· ἐν πρώτοις ὅτι δὲν σὲ ἀφίνω πλέον, ἀλλὰ θὰ γείνω σκιά σου.

Ὁ Μωροῦ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐννοεῖς καλὰ, ἀνταπήντησεν ὁ Φλαβιανός, ὅτι μὲ τοιούτους ἀντιπάλους δὲν θέλω νὰ κάμω τὸν γενναῖον. Μὲ κατέχει πανικός· ὅτι ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ τελευταῖος τὸν ὅποιον θὰ δολοφονήσουν οἱ ἀχρεῖς αὐτοὶ· μοὶ μένουσιν 24 μόνον ὥρι καὶ ἐπειτα θὰ μὲ ἰδῇς ἀνερχόμενον εἰς ἐπικειστέρους οὐρανούς.

— Θ' ἀναχωρήσῃς μόνος ;

— Μάλιστα, σὲ ἀφίνω εἰς Παρίσιους, διότι ἔχεις δυσχερέστατον ἔργον νὰ ἐπιτελέσῃς, ἔχεις νὰ συμφιλωθῇς μὲ τὴν δεσποινίδα Βέρθαν καὶ νομίζω ὅτι αἱ σχέσεις σας δὲν εἶνε πολὺ εὐάρεστοι! "ὦ! ἡ καυμένη ἡ νέα ἐπειράχθη πολὺ...

— Καὶ τοῦ πηγαίνεις ;

— Δι' ὅλον μὲν τὸν κόσμον, πηγαίνω εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ ἴδω ἐὰν ὁ σκελετὸς εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του. Εἰς σὲ ὅμως θὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, θὰ τὸν ἀφήσω ἡσυχῇ τὸν σκελετὸν ἐκεῖνον, ἂν καὶ αὐτὸς ἀπασχολεῖ τὸν νοῦν μου ὁ Πομπόννης, ὁ Πομπόννης καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἐρώτων του μετὰ τῆς ὥριαις Ὀλλανδῆς, καὶ σκέπτομαι νὰ διευθυνθῶ πρὸς τὴν Βρετάννην καὶ τὸ Σαιν-Μαλώ.

Ὁ Λέων ἠπέλησε τὸν φίλον του διὰ τοῦ δακτύλου συνοδεύσας τὴν χειρονομίαν δι' ἀφώνου μειδιάματος.

— Πολὺ συχνὰ πηγαίνεις εἰς τὴν Βρετάννην, καὶ κάποιον

ἐρώτα πρέπει νὰ ἔχῃς ἐκεῖ. Σὺ ὁ τόσοσος σοβάρως! ἐν βλέμμα γυναικὸς ἤρκεσε νὰ σοῦ ἀποβάλῃ τὴν λεοντὴν.

Διὰ τί ἄρα γέ εἰς τὸν ὅλως ἄκκον ἀστείον τοῦτον ὁ Μωροῦ ἐγένετο αἰφνης κατέρυθρος ; Διὰ τί αὐτὸς ὅστις εἶχεν εὔροισαν λόγου ἤρχισε νὰ διαπορῇ τί θὰ εἶπῃ, ὥσπερ ἐπρόκειτο νὰ δικαιολογήσῃ ἑαυτὸν ;

— Ἐγὼ ὁ σοβάρως! Θέλεις νὰ γελάσῃς μαζί μου! Ἐγὼ μὲ τὴν λεοντὴν! Ἀλλὰ λησμονεῖς λοιπόν, ὅτι καὶ ἐγὼ ἐγείνα ἑραστής τῆς βαρωνίδος! Ἐγείναμεν ἀντερασταί!

— Ἐραστής τῆς βαρωνίδος! ἐκεῖνο ἦτο στιγμιαία ἐρωτική παραφορά τὸ πολὺ, πολὺ, σοῦ λέγω ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃς σπουδαῖον ἐρώτα εἰς Βρετάννην δὲν ζητῶ ὅμως νὰ μάθω τὸ μυστικόν σου, καθόσον...

— Καθόσον ;... διέκοψεν αὐτὸν ἀνησυχῶς ὁ Φλαβιανός.

— Καθόσον, ἀνταπήντησεν ὁ Λέων, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ μοῦ εἶπῃς τὸ μυστικόν αὐτό, ἐὰν ἔχῃς ἐννοεῖται, ἀμὰ εἶνε δυνατόν.

— Καλὰ λέγεις, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Μωροῦ, καὶ ἐνταῦθα ἔληξεν ἡ ὁμιλία.

Περὶ τὸν νὰ παρακολουθήσωμεν τοὺς δύο φίλους καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην, παρελθούσαν ὁμαλώτατα. Ὁ Λαφρεσάνζ ἀνησυχῶν σφόδρα ἀπεφάσισεν οὐδὲ κατὰ σπιθαμὴν ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ Μωροῦ, οὗτος δὲ πάλιν ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ ρεμβασμῷ, ἐλησμονήσας πλέον τὸ ὑπὸ τῆς πρωίας παρασκευασθὲν δυστυχημα, καὶ οὐδὲ κὰν ἐσκέπτετο ὅτι ἴστατο ἐπὶ ἡφαιστείου καὶ ὅτι ἐπομένως φοβερός ἐπέκειτο αὐτῷ κίνδυνος.

Ἐν τῇ γραφείῳ τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν δύο Κόσμων», ἔνθα οἱ δύο φίλοι διήλθον τὸ πλεῖστον τοῦ μετὰ μεσημβρίαν χρόνου δὲν εἶχον νὰ φοβηθῶσι μεγάλα πράγματα καὶ μολοντί ὁ Λέων ἐσκέπτετο ὅτι δὲν θὰ ἤρχοντο νὰ καταδιώξωσιν ἐκεῖνον, ὅστις ὠρίσθη νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν μέχρις αὐτῶν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς συντάξεως ἢ καὶ τοῦ τυπογραφείου, ἐν τούτοις ἀφυπνισθεὶς ἀπὸ τῶν περιστατικῶν τῆς πρωίας, ἐζήτησε νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ ἐργάτου, μὴ τυχὸν προσελήφθῃ νέας τις στοιχειοθέτης ἢ παραπληρωματικῆς ἐργάτης. Ἡ περίσκεψις εἶνε μήτηρ τῆς ἀσφαλείας, ἔλεγε συχνάκις καθ' ἑαυτὸν.

Τῆς ἐφημερίδος ἐκδόσεως, οἱ δύο φίλοι ἀφοῦ ἐγευματίσαν παρὰ τῷ Brebant, ἀνῆλθον εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λαβρουίγιερ κατοικίαν τοῦ Λαφρεσάνζ, ὅστις καὶ τῇ φορᾷ ταύτῃ ἐπέμεινεν ὅπως ὁ Μωροῦ διανυκτερεύσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδαμῶς ἐνόει τοῦτο καὶ μισθώσας ἀμαζὶν περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐφθασεν εἰς τὴν κατοικίαν του.

Διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν καλῶς τὰ ἐπόμενα, ἀποβαίνει ἀπαραίτητος μικρὰ τις περιγραφή.

Ὁ Μωροῦ κατ'οικει, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, ὁδὸν ἄγρυσαν καθέτως εἰς τὸν γήλορον τῆς Μοντμάρτης, κατέχων ἐν τῷ πρώτῳ ὁρόφῳ, τῷ πρὸς τὴν ὁδὸν μέγα καὶ εὐρυχωρότατον δωματίον, πλήρες βιβλίων καὶ περιοδικῶν, φύρην μίγδην κειμένων ἐν φοβερᾷ ἀταξίᾳ, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας μόνος αὐτὸς ἡδύνατο νὰ κάμῃ.

— Μολοντί εἶμαι ἐδῶ τόσοσος ὑψηλὰ, ἔλεγε πρὸς τοὺς ἐκπλησσομένους, ὅμως ἐντὸς δύο λεπτῶν δύναμαι νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν πεδιάδα.

Μόλις εἰσῆλθεν ὁ Μωροῦ εἰς τὸ οἶκμά του, ἐφόρεσε τὸν κοινωτὴν του καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐπιστολάς, ὡς ἐπραττε καθ' ἑκάστην ἐσπέραν πρὶν κατακλιθῇ.

[Ἐπεται συνέχεια].